

село бѣше на стареца: ще зарадва той своя внукъ.

— Славе, искашъ ли?

— Какво, дѣдо?

— Шалче, хе — хе!

— Шалче, ново шалче!

Слави дръпна дѣда си за ржкава. плъзна се по гладкия тротоаръ и побѣгна въ страничната улица надолу къмъ магазина, дето вчера видѣ хубавото зелено шалче. То още висѣше на витрината.

— Ей, зеленичко, сега ще се овиешъ около врата ми, — закани му се Слави, като поклати глава.

Пристигна и дѣдо Стаменъ. Следъ петъ минути зеленото шалче наистина се овиваше около врата на Слави. Божичко, какъ е хубаво да има човѣкъ такова шалче! Какъ леко и приятно подрасква то врата и какъ топли!

— Дѣдо!

— Какво!

Слави иска да каже нѣщо и не може. Радостни сълзи блѣсватъ въ очитѣ му. Дѣдо Стаменъ разбира. И нему е радостно. Хх, все нѣкакъ ще се преживѣе, само здраве да има.

— Хей, старче, свободенъ ли си?

Нѣкой извика отъ прозореца на срещната кжща.

— Свободенъ! — Отвърна Слави вмѣсто дѣдо си и побърза да прекоси улицата.

Влѣзоха въ широкъ дворъ. Току предъ вратата на зимника бѣха струпани дърва.

— Три кубика сж, — обясни домакинътъ. Ще ги нацѣпите добре, после ще ги пренесете и наредите въ зимника. А ти, момченце, помагашъ на дѣда си? Гледай, какво хубаво шалче имашъ!

— Дѣдо ми го купи, — обясни усмихнатъ Слави.

— А ржкавички имашъ ли?